

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 335. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064748080/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Liv ved sit «Orde, ved Jesu Navn – eller skulde han dele alles Død? O, ligegyldigt! blot ikke ene: ene frelst! ene vraget! Blot ikke Gud, men Menneske! Vallon blandt Valloner!

Han sad over Ende i de iskolde Lagner, med opspilte Øjne.

Ja, se – se dér i Mørket: Fakkelstunger, vilde Pelsruer, Manker, Bøsser og Stør jog forbi Vinduet's Is! Mulnet derude var revnet i Ild, Stokværk over Stokværk af Lys, Våbenskjoldets Sol flammede mellem Skyer af Snehæng, Portalen luede, en Himmel af Glans, hvori Slægternes Trappe steg! Røster jublede:

«Lusse! Lusse! Velkommen til Lusse!»

Og her i hans Kammer, i Døren, hvor nys Dødsbæren stod – se: en levende Krone, Tunge ved Tunge af Lys, to Øjne strålende i hans, et Ansigt, blussende mellem Blomster og Løv, gyldne Hår og Kader, en Damp af Ånde, af Kaffebrag ...

Susan i Sancta Lucias Dragt!

Hans årlige Minde, lyste hun af hans sidste, at lade ham se, hvad han drømte og mistede? Hans første Erindring var hende i Sancta Lucia Morgen – siden var hun kommet igen hvert År, i Helgenindens Skrud, efter «Byrgetos» ældgamle Skik, som selve dets Tegn: Ilden af dets evige Nat! Men han –

«Susan!» hulkede han, «jeg kendte dig ikke før nu – Susan, for sent!»

«For sent?» Ansigtet lo under Lysene mellem Tyttebær-Rankernes Skygger, «ja, du får sidst af alle på Gården, men alligevel ikke for sent! Gæsterne kommer først nu. Ræk ham så Brødet, Brynte!»

Sidst, men ikke for sent – Hun havde vækket ham igen, af det sidste som en Gang af det første Mørke ...

Se hendes Øjne og hendes Tænder, hendes Hænder og Fødder og Kaffebragens Kobber, som hun bar ved sit Bryst – hun brændte jo selv som en Lue, ej for at fortære ham som Fjende, men for at varme ham som Barn!

Det var hende – Susanna, denne Lucia-Morgen som alle andre, fra den første da han vakte ved hendes Lys: Sejren over Natten, og mødtes af hendes Hånd: Mad af Stene! Värmlands Dronning! Ja se dér bag hendes Krone Brynte, med det flammetungede Hår, den hvide Skjorte og Kurven fuld af Saftans-Bagværk og Kringler – hendes Tjener, Jærnet!

Og derude forbi Rudernes Is jog Lussegæsterne i Gårde, til hendes, til Värmlands Fest, Lysset af Mørket!